

„Așa nu se mai poate tovarășe Nicolae Ceaușescu”

de Gelcu MAKUTOVICI

O carte document, despre o perioadă încă puțin cercetată din punct de vedere științific privind „comunismul” din România, relevantă prin autenticul expunerii unor situații și documente de necontestat, care scoate în evidență, făcându-le public, metodele de constrângere și reprimare a celor ce au îndrăznit să facă dizidență la politica Partidului Comunist și a regimului instaurat de acesta în România. În prefață, Doina Jela, menționează că autorul cărții Vasile Paraschiv „...este întruchiparea cea mai longevivă a noțiunii de dizidență...neavând alt echivalent în lumea comunistă decât pe rusul Vladimir Bukovski”(p.8)

Eroul cărții, muncitor, trăiește cu pasiune și încredere acțiunile întreprinse de Partidul Comunist Român pentru a schimba situația social-politică și economică a României după actul monarhic de la 23 august 1944, chiar înregimentându-se în acesta în anul 1946, militând pentru linia și litera partidului cu entuziasm și convingere că totul se face în folosul țării și al „clasei muncitoare”.

Cu trecerea anilor constată cu dezamăgire că lucrurile nu stau chiar așa. În anul 1963 intervine un incident, chiar în propria sa viață, fiind alungat din casa în care locuia cu familia sa pentru a fi dată unui subofițer de poliție, constatând că „litera partidului de care este atașat cu trup și suflet” nu concordă cu spiritul acestuia, în care nu se mai recunoaște. În termenii lui Vasile Paraschiv, „partidul a întors spatele muncitorilor”, de unde și ideea de a da partidul în judecată, numai că partidul îl internează într-un azil psihiatric. La ieșirea din spital mai face o tentativă asemănătoare, la care include și medicii care l-au ținut și” tratat” în spital dar nici o instanță judecătorească nu-i primește cererea, fapt ce-l determină ca în 1968, să-și dea demisia din partid, situație fără precedent, urmată de amenințări, înscenări, torturi și din nou azil psihiatric. Vasile Paraschiv rezistă, îndârjindu-se și mai mult, începând o reală activitate de dizident, scri-

ind la postul de radio Europa Liberă, pentru ca în 1977 să adere la mișcarea lui Paul Goma. Din nou internat la spital psihiatric, iar la ieșire din acesta primește chiar pașaport de emigrare, autoritățile sperând prin această mișcare că vor scăpa de el. Pleacă în străinătate însă se va întoarce după șase luni stârnind astfel furia și mai puternică a Securității, supunându-l la noi torturi, izolări, amenințări, la care avea să reziste. Cu modestia ce-l caracterizează, a avut puterea să vină și să vorbească la lansarea cărții sale, apărută la editura Curtea Veche sub egida Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului în România, spunând celor prezenți cum a reușit să supraviețuiască și să înfrunte un regim repressiv, totalitar, fără a face compromisuri sau trădări.

Dna Doina Jela, care și-a adus contribuția la apariția acestei cărți, prin investigații făcute împreună cu autorul în vederea publicării și a unor documente inedite, facsimile, fotografii, cunoscându-l direct, a reușit să remarce „neobișnuita maturitate politică a personajului, în a sesiza esența terorismului de stat, continuitatea regimului lui Dej-Ceaușescu”(p.13)

Conținutul principal al cărții este cuprins în scrierile lui Vasile Paraschiv despre situația României din acei ani, în calitatea lui de om al muncii și membru de partid adresându-se lui Nicolae Ceaușescu, în mod direct, uman, neprotocolar, „Am venit la dumneavoastră cu un sac de probleme, dar din el nu voi scoate azi să discutăm decât una : contradicția care există între vorbele și faptele partidului, ale dumneavoastră personal, și realitatea vieții noastre social politice...eu sunt un muncitor simplu la fel ca toți ceilalți, iar dumneavoastră sunteți șeful statului și al partidului...întrucât dumneavoastră ați fost cândva și muncitor, ...în spiritul prevederilor art. 17 din codul de norme și principii ale muncii și vieții comuniștilor care prevede: comunistul trebuie să fie cinstit, sincer, principial și corect, să nu tolereze minciuna, falsitatea și ipocrizia, să combată încercările de inducere în eroare a

organelor superioare, a tovarășilor săi de muncă...(p.22 – 23), după care a relatat mai multe aspecte negative din activitatea Ministerului de Interne, cu exemple concrete...eu am fost arestat din 1969 și până în 1979, de la locul meu de muncă și de pe stradă, de 9 (nouă) ori, fără temei legal, fără să fi existat probe împotriva mea...și fără ca organele Ministerului de Interne să fi avut asupra lor vreun mandat de arestare...(p.57).

Dar autorul cărții așa cum reiese din documentele publicate, s-a adresat și altor conducători de partid, cum ar fi scrisoarea către prim-secretarul Cârcei Ion de la Ploiești, din 7 ianuarie 1981, în care scrie: „Organele de Securitate și Miliție au pus la cale împotriva mea o înscenare judiciară revoltătoare cu scopul de a mă discredit și arunca în pușcărie pentru circa 3 ani de zile, urmând ca în acest interval de timp să mă lichideze definitiv din punct de vedere fizic” (p.139) Alte scrisori sunt adresate Procuraturii, Judecătoriei Ploiești și altor organe ale statului protestând și asupra comportării acestora care folosesc intimidarea și încălcarea legilor țării pentru „inocularea fricii în sângele și în sufletele oamenilor” (p.172), dând și câteva exemple concrete din viața lui, precum „amenințarea cu moartea pe stradă în ziua de 13 mai 1982”, „acuzățiile activistului de partid al comitetului municipal de partid Ploiești, Bănică Alexandru, împreună cu secretarul comitetului de partid din fabrică, Voicilă Ion, cum că eu am pus în pericol viața muncitorilor din fabrică”, ...”avertismentul dat de activistul comitetului județean de partid Prahova, Tăriceanu Vasile...””, amenințarea maiorului Calcan Ion de la miliția orașului Ploiești...să nu mai vorbesc cu muncitorii din fabrică despre drepturile și libertățile noastre fundamentale, despre Sindicatul Liber al Oamenilor Muncii din România..”, având grijă să amintească și de, „Maltratarea bestială a ziaristului francez Bernard Poulet în Ploiești, la 11 februarie 1982...încă un exemplu concret al metodei partidului nostru de intimidare...” (p.173)

Un capitol special (al cincilea) este intitulat sugestiv „Despre democrație, iluzia democrației în România și părerea mea despre democrație” (pp.194 – 283) din care remarcăm „Declarația de înființare a primului Sindicat Liber al Oamenilor Muncii din România (SLOMR)(pp..223 - 284), în care sunt cuprinse și scrisorile lui Nicu Stăncescu adresate lui Nicolae Ceaușescu în anul 1980. Capitolul al VI-lea „Întrebări și propuneri”(pp.285 – 309) se încheie cu mărturisirea făcută lui Ceaușescu, „Eu nu lupt pentru recăștigarea privilegiilor pierdute...ci pentru a vedea transpuse în viață, politică, ...adevărul în locul minciunilor și un trai mai bun pentru cei simpli și mulți, pentru toți cetățenii țării” (p.309).Semnificativ apare capitolul VII, „Terorismul politic organizat de stat”(p.310 – 368) cu foarte multe exemple concrete cuprinse în scrisoarea către Nicolae Ceaușescu, datată Ploiești, decembrie 1988, care se încheie cu fraza: „Nu doresc răzbunarea și nici revanșa,

ci Justiție, dar vă rog să acceptați dialogul în care să vedem ce putem face pentru ca ceea ce s-a întâmplat cu mine să nu se mai întâmple cu nici un muncitor, țăran sau intelectual din România...”(p.368). Ultimul capitol”A treia arestare și răpirea mea – 22 martie 1989”, cuprinde scrisoarea datată, 30 mai 1989, care se încheie cu fraza: „Și dacă voi fi asasinat, după cum mi-au promis ofițerii de Securitate teroriști care m-au anchetat, torturat și maltratată în mod bestial și apoi m-au iradiat, indiferent unde și cum voi fi asasinat, pe stradă, în pădure sau într-un spital de psihiatrie, atunci aceasta va fi considerată de familia mea, de rudele și de prietenii mei, de întreaga opinie publică din țară și din străinătate, încă O CRIMĂ A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, executată de Securitate din ordinul Ministrului de Interne și a șefului statului și partidului, Nicolae Ceaușescu” (PP.393 – 394).

Vasile Paraschiv n-a mai fost asasinat pentru că avea să vină și rândul lui. Nicolae Ceaușescu, căzut sub gloanțe în cazarma de la Târgoviște, în ziua de 25 decembrie 1989.

În „anexe” sunt scrisori adresate de Vasile Paraschiv familiei sale, interviul luat de Andrei Brânduși în august 1982, New York, diferite fotografii de familie, dar și împreună cu Alexandru Ungureanu, documente, pagini din presa franceză, fotocopii după certificate medicale, scrisoarea unui coleg de serviciu prin care se încerca să-l determine pe V.Paraschiv să renunțe la luptă ș.a.

Lecturând această carte de memorii, re trăim o perioadă a istoriei contemporane a României, nu numai prin viziunea autorului dar și prin amintiri proprii a ceea ce a însemnat un regim dictatorial în care, cu nonșalanță, erau încălcate drepturile și libertățile cetățenești, întâlnind și unele pagini de admirabilă rezistență și atitudine a unor dizidenți, între care la un loc de frunte merită figurează și autorul cărții.

